

HỒI 32

NGHĨA NGÚT TRỜI XANH

Đã có được cây côn bằng vải ướt, lại thêm tận dụng nội gia tuyệt kỹ, Trầm

Lãng xông đến đâu, cây côn vải trên tay đã làm cho ngọn lửa rạt ra bốn phía, và chỉ trong vài cái nháy thân ảnh chàng đã biến mất trong biển lửa ngập trời.

Chu Thất Thất chảy nước mắt:

- Thật là điên rồi... Không lo tính mạng của mình mà lại lo cứu bọn ác ma... thật

là...

Kim Vô Vọng nói hốt:

- Thật là một con người mà trong đời tôi chưa từng thấy bao giờ... Một người có thể gọi là đệ nhất trượng phu. Kim Vô Vọng này có được một người bạn như thế, có chết cũng vui lòng...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Con mèo hoang này chưa phục ai cả, bây giờ chỉ phục một mình Trầm Lãng thôi.

Bọn Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư cũng mím miệng gục gật đầu ra chiều cảm động...

Lý Trường Thanh thở dài:

- Không dè con người Trầm Lãng lại có được hành động hiệp nghĩa như thế.

Kim Bất Hoán cười nhạt:

- Có gì mà làm không được? Làm để biểu diễn cho mọi người...

Liên Thiên Vân giận dữ lườm Kim Bất Hoán:

- Một cái chuyện chết sống như thế mà là giả bộ à?

Thiên Pháp đại sư nói:

- Ai thật ai giả khoan nói tới, và cho dù mua danh chuốc lợi đi nữa thì chuyện đó không phải ai cũng làm được đâu.

Kim Bất Hoán biểu môi:

- Hấn...

Chu Thất Thất quay phát lại:

- Ngươi nói thêm nửa tiếng nữa ta sẽ chặt đầu ngươi. Đồ vô sỉ.

Quả nhiên, đùng tới Chu Thất Thất, Kim Bất Hoán ê càng. Hấn cúi đầu ngậm miệng...

Lý Trường Thanh cúi mặt:

- Mong ơn trên độ trì cho Trầm công tử...

Hùng Miêu Nhi hứ một cái:

- Đổng lửa như thế làm gì mà hại Trầm Lãng nổi.

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Hùng Miêu Nhi cũng bắt đầu thấp thỏm... Và trên gương mặt của mọi người ai cũng lộ vẻ lo âu...

Lửa càng lúc càng lan rộng, ngọn càng lúc càng cao...

Trầm Lãng không thấy trở ra mà cũng không nghe tiếng tăm gì cả...

- Hay là... làm sao...

Hùng Miêu Nhi trấn an:

- Yên lòng đi, hấn sẽ ra ngay bây giờ...

Lại mấy phút trôi qua...

Lửa càng lan rộng... ngọn càng lúc càng cao...

Chu Thất Thất mím mím miệng:

- Sẽ ra mà... Con người như hấn thì làm gì mà lại bị nguy hiểm được.

Chu Thất Thất chớp chớp mắt:

- Đúng rồi... con người như hấn... Không, nhất định không thể...

Ngọn gió quét qua lửa bùng lên dữ dội, hắt hơi rát rạt da mặt, tất cả nhãn nhó thụt lui...

Chu Thất Thất kêu lên:

- Chết rồi... lửa dữ quá. Ở ngoài này chịu còn không nổi, trong đó... trong đó hấn...

Hùng Miêu Nhi nói cứng:

- Mình chịu không nổi thì phải rồi, chứ còn hấn... bản lĩnh như hấn, cho dù mười tám tầng địa ngục hấn cũng ra khỏi... yên lòng... yên lòng đi...

Hấn cười thật lớn, nhưng ai nghe cũng biết là giọng cười giả tạo. Giá mà hấn khóc thì có lẽ dễ chịu hơn.

Hấn bảo người ta yên lòng, nhưng chính hấn đã rợn lên rồi.

Chu Thất Thất cũng cố cười, nhưng miệng nàng như mếu:

- Đúng rồi, con người như hấn, ma quỷ cũng phải kiêng dè...

Nhưng lửa vẫn là lửa... Lửa hừng hừng khói vút lên cao, khung trời u ám bầm bầm màu máu...

Chu Thất Thất run lấy bầy:

- Hấn... hấn...

Nàng không nói được nữa... Nàng quay nhìn Hùng Miêu Nhi...

Da mặt Hùng Miêu Nhi rắn lại như sắt nguội. Hấn mím môi nín lặng. Những lời trấn an người khác mà cũng để trấn tĩnh chính mình, bây giờ hấn cũng hết nói được nữa rồi...

Kim Vô Vọng nắm cứng hai tay, móng muốn bám lủng vào da...

Chu Thất Thất ngó Hùng Miêu Nhi, ngó Kim Vô Vọng rồi nàng bật khóc.

Bạch Phi Phi ngồi quỵ xuống, nước mắt trào ra...

Không ai còn có thể dám tin rằng một người sống lại có thể băng qua đám lửa chạy ra...

Trầm Lãng tuy nhanh tuy mạnh, nhưng da thịt đâu có phải là sắt đá.

Vả lại cho dù da đồng xương sắt, với thể lửa này có lẽ cũng phải chảy ra...

Nhưng cho dù lửa mạnh đến đâu, có lúc cũng phải dịu dần... Thế lửa bây giờ không còn lên cao nữa mà bắt đầu tuột xuống...

Lý Trường Thanh thờ phào, nhưng giọng nói hãy còn lo lắng:

- A... lửa đã nhỏ dần...

Chu Thất Thất nín khóc:

- Đúng rồi, lửa sắp tắt rồi... hấn có thể ra...

Nàng tự biết không ai có thể đứng chịu mãi trong lửa để chờ cho tắt... nàng cũng tự biết Trầm Lãng có hy vọng lắm, nhưng nàng vẫn nói, nói như cầu nguyện một phép lạ...

Thế lửa dữ dần rụi hấn xuống, đó đây còn lưa thưa những chỗ chập chờn,,

Mọi người châu mắt nhìn chằm chập, mắt họ ráng xuyên vào trong khói muốn cứng cả mi...

Vẫn im rờ không tiếng động, không một bóng người...

Ngọn lửa bên ngoài đã tắt, mầm hy vọng trong lòng của mọi người cũng theo đó mà lụn dần...

Không còn ai dám tin rằng Trầm Lãng sẽ trở ra, nhưng không một ai dám nói...

Kim Vô Vọng vụt run giọng:

- Cái không đáng làm, dù chết cũng không làm, việc phải nên làm, dù chết cũng không sợ. Nghĩa đấng ngàn xưa cũng chỉ đến thế thôi. Trầm Lãng, anh hãy nhận cho tôi một lay...

Vẻ mặt lạnh như tuyết đóng của Kim Vô Vọng vụt trào ra hai dòng nước mắt...

Có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, con người sắt đá này biết khóc...

Hắn từ từ quì xuống đôi vai run rẩy...

Trong cuộc đời ngang tàng của hắn, có lẽ đây cũng là lần thứ nhất hắn phủ phục trước một người...

Hùng Miêu Nhi kêu lên:

- Không, không... Không chắc đã...

Nhưng hắn lại cũng quì xuống, và khác hơn Kim Vô Vọng, gã thanh niên phát khóc. Hắn khóc thật to. Khóc ồ ồ như một đứa bé...

Mười người đàn bà khóc cùng một lượt, tuy có thể thiết thật nhưng nó không đặc biệt xúc động đến rờn rợn như một người đàn ông, nhất là người đàn ông ngang tàng không biết sợ gì nguy hiểm...

Dòng nước mắt của Kim Vô Vọng, tiếng khóc của Hùng Miêu nhi đã làm rung động mọi người...

Lý Trường Thanh làm thắm như khăn vải:

- Trầm Lãng ơi... Trầm Lãng. Ngày nay công tử được hai vị này nhỏ dòng nước mắt hào hùng thân thiết, cái chết của công tử quả là không uổng, quả là xứng đáng...

Thiên Pháp đại sư cúi đầu niệm Phật:

- Cái chết của nghĩa sĩ, nặng bằng non thái...

Tuy mới mấy phút trước đây, họ còn xem Trầm Lãng là thù địch, nhưng bây giờ hai vị cao thủ võ lâm cũng phải để cho nước mắt rơi rơi...

Liên Thiên Vân thì nước mắt chảy ướt đầm cả râu, ông ta không khóc nhưng giọng nói ồ ồ như ngộp thở:

- Trầm Lãng, nếu sớm biết chú là người như thế này, thì cho dù ai đập nát đầu ta, ta cũng kết bạn với chú... Tức thật là tức... Liên Thiên Vân này có mắt mà không trông....

Chỉ riêng Lãnh Đại, hắn nghiên răng kèn kẹt, không nói một lời.

Hắn không chảy nước mắt nhưng hắn cắn môi rỉ máu...

Bạch Phi Phi khóc không còn ra tiếng, giọng nàng đã khàn khàn:

- Trầm....

Chu Thất Thất vừa khóc vừa ngó Bạch Phi Phi và thét lên:

- Người khóc cái gì? Trầm Lăng chết là tại vì người, người còn khóc gì nữa? Không tại người thì chẳng khôn nạn Vương Lâm Hoa làm sao thoát được... làm sao phóng hỏa được... hu hu... không có lửa làm sao Trầm Lăng chết... làm sao... hu hu.

Bạch Phi Phi nói lớn:

- Phải rồi... tôi... vì tôi... tại tôi tất cả... Tôi cũng không còn muốn sống nữa...

Và nàng vọt đứng lên nhắm mắt băng vào đồng lửa còn đang hùng hực than...

Nhưng nàng vừa chạy được hai bước thì đã bị Kim Vô Vọng và Hùng Miêu Nhi nắm lại, nàng vừa vùng vẫy vật mình kêu khóc....

Chu Thất Thất nhìn vào đồng than rực lửa, giọng nàng vọt run lên:

- Phải rồi... chết... chết mà còn ít khổ hơn...

Nàng vọt đứng lên chạy, bay vào đồng lửa...

Thân pháp nàng nhanh hơn Bạch Phi Phi thập bội, và vì con đang bận kéo níu Bạch Phi Phi, Kim Vô Vọng và Hùng Miêu Nhi trở tay không kịp.

Đến khi hai người nhìn thấy thì nàng đã sát bên đồng lửa...

Lửa tuy đã không còn ngọn, nhưng than nóng dư sức nướng người trong nháy mắt, Kim Vô Vọng tái mặt kêu lên:

- Thất Thất, đứng lại....

Hùng Miêu Nhi phóng người theo:

- Thất Thất đừng... đừng chết.

Chu Thất Thất không dòm lại, nàng cắn răng lao vào đồng than hồng..

- Thất Thất...

Tiếng la thất thanh của Hùng Miêu Nhi chưa dứt, thì một bóng người từ phía trong bắn vút ra, vừa đúng lúc Chu Thất Thất lao tới, hai người đâm sầm vào nhau...

Chu Thất Thất dội ngược trở ra trở mắt...

Trầm Lăng vác gã đại hán trên vai, quần áo gã đại hán ướt mem như mới vừa nhúng nước, mặt Trầm Lăng cũng đầm mồ hôi...

Quả thật, ngọn lửa ngất trời, có thể đốt cả rừng cây, nhưng không đốt được Trầm Lăng...

Tất cả mọi người rú lên một lượt, họ vừa kinh sợ, vừa mừng rỡ, sự mừng rỡ cuối cùng của tuyệt vọng, y như hoàn thuốc cải tử hồi sinh.

Chu Thất Thất dụi dụi mắt ngẩn ngơ rồi nàng vụt chạy sa vào lòng Trầm Lãng, khóc rống lên...

Một tay vác gã đại hán, một tay Trầm Lãng diu Chu Thất Thất ra chỗ xa hơi lửa, mọi người bu quanh tíu tít...

Bạch Phi Phi vừa khóc vừa cười:

- Trầm công tử...

Tay chân Kim Vô Vọng phát run:

- Có sao... có sao không?

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt la lớn:

- Trời ơi... thật là trời có mắt.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chắc các vị không tin rằng tôi còn sống?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Thật là một thành tích lạ lùng.

Chu Thất Thất nắm tay đấm nhẹ vào ngực Trầm Lãng nàng cười mà nước mắt cứ trào ra:

- Hồng chết... anh hồng chết... thật hồng chết mà.

Trầm Lãng cười:

- Lửa thiêu không chết nhưng cô đấm tôi sẽ chết.

Chu Thất Thất sặc cười, quẹt quẹt nước mắt:

- Còn nói giỡn nữa... người ta sợ gần muốn chết, anh mà chết thì tôi... tôi...

Nàng lại cười và nước mắt lại trào ra...

Trầm Lãng cảm động ngập ngừng:

- May mà tôi ra kịp...

Kim Vô Vọng thở dài:

- Không phải riêng Chu cô nương, nếu Trầm huynh chết thì sẽ kéo theo hai người chết nữa...

Theo tia mắt của Kim Vô Vọng, Trầm Lãng bắt gặp Bạch Phi Phi đứng xa xa vân vân tà áo...

Chàng chép miệng:

- Thật là một cái lỗi... Tại hạ đã làm cho các vị lo âu.

Chu Thất Thất xí:

- Nói vậy là đủ rồi hả?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chứ cô bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Phải vậy nè...

Nàng chồm miệng lên sát tai Trầm Lãng, lẽ tự nhiên câu nói sau cùng của nàng chỉ mỗi một mình Trầm Lãng nghe thôi...

Chờ cho cơn mừng dịu xuống, Kim Vô Vọng mới nói:

- Sức lửa như thế mà Trầm huynh có thể thoát thân, thật là một chuyện mà không ai có thể nghĩ tới.

Trầm Lãng nói:

- Khi tôi tìm được cái hầm, cứu được người này lên, thì lửa đã bịt dày cả rồi. Lúc đó thật tình tôi cũng nghĩ rằng không sao thoát được... Cũng may, chợt nhớ tới gian phòng cứu mạng.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Phòng gì cứu mạng?

Trầm Lãng cười:

- Cái phòng cô bị nạn đó. Phòng cô gần mất mạng thì lại là phòng cứu mạng cho tôi. Nên nhớ rằng phòng đó xây bằng đá xanh, xây thật dày mà bên ngoài lại bao thêm một lớp sắt cũng dày. Phòng đó lửa không sao cháy được, cho nên tôi vác người này chạy vào trong đó...

Trầm Lãng kể bằng một giọng hết sức hoà hoãn bình thường, nhưng ai cũng hình dung được tình trạng hết sức cấp bách nguy hiểm...

Hùng Miêu Nhi nói:

(bị mất trang 60)

...

...

Tất cả đều lắc đầu, ai cũng có thể tưởng tượng cảnh lò than, lò quay... Họ thật không hiểu làm sao Trầm Lãng lại có thể chịu nổi...

Và thật sự thì kinh khủng lắm, chính kể đến đây Trầm Lãng như nhớ lại mà rịn mồ hôi...

Chu Thất Thất cười:

- Thế thì bây giờ anh trở thành một con người có được thân thể Kim cương bất hoại

rồi.

Nhìn Chu Thất Thất cười và nghe nàng nói đùa, ai cũng tức cười theo. Nàng thật là một cô gái kỳ cục, khóc đờ nhưng cũng có thể cười đó, hình như chỉ cần Trầm Lăng không chết, thì dù cho mọi chuyện quá hung dữ đến đâu, nàng cũng dễ dàng quên hết.

Nàng cứ riu rít như con chim. Nói không ai xen vào được hết.

Ngay lúc đó gã đại hán giật mình tỉnh dậy, hấn ngó chằm chập vào mắt Trầm Lăng, ngó không nháy mắt...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Sao, có bị gì không?

Gã đại hán rần giọng:

- Ta đang chờ xem.

Trầm Lăng hỏi:

- Chờ xem gì?

Gã đại hán nói:

- Chờ xem người làm sao ta?

Trầm Lăng bật cười:

- Người nói thử xem ta sẽ làm sao người?

Gã đại hán rít qua hàm răng:

- Người tuy cứu mạng ta, nhưng ta không cảm kích chút nào cả... Nếu người muốn khai thác những điều bí mật nơi đây thì đừng có hòng.

Chu Thất Thất mắng lớn:

- Súc sinh, người muốn chết?

Gã đại hán không nao núng:

- Bọn người muốn làm gì cứ làm, cứu ta ta không cần, giết ta ta không sợ.

Trầm Lăng mỉm cười khoát tay:

- Người đi đi.

Gã đại hán hơi sững sốt:

- Đi?... Người bảo ta đi?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đi đi, ta không có gì cần ở người cả.

Bây giờ gã đại hán mới thật sự kinh dị:

- Người không buộc ta nói?

Trầm Lãng cười:

- Có gì cần mà ta phải buộc ngươi?

Gã đại hán trở mặt:

- Vậy... vậy tại sao ngươi lại cứu ta?

Trầm Lãng nghiêm mặt:

- Cứu mạng ngươi là tại vì cần phải cứu mạng một con người, chỉ có thể thôi. Không có nguyên nhân gì cả.

Gã đại hán càng kinh dị:

- Chỉ... Chỉ đơn giản thế thôi?

Trầm Lãng bật cười:

- Cứu một mạng người thì là cứu một mạng người, có gì mà đơn giản hay phức tạp?

Gã đại hán không tin, nhưng lại không thể không tin được... Hắn đứng dậy đi vài bước, quả nhiên không ai nói gì cả, hắn dừng lại đứng yên... Hắn đứng yên như tượng gỗ...

Trầm Lãng cười:

- Đi đi chứ, đi đi, cứ thong thả mà đi, đừng có ngại gì cả.

Gã đại hán cau mặt:

- Thi ân bất cầu báo, tuy chưa thấy song tôi có nghe. Nhưng thi ân bằng cách lao mình vào trong nguy hiểm, nguy hiểm thật sự cho tính mạng để cứu người... Cứu một người chưa quen biết bên hàng trận địch, là một chuyện chẳng những chưa thấy mà cũng chưa nghe bao giờ cả.

Chu Thất Thất bật cười:

- Nhưng bây giờ thì ngươi đã thấy rồi ngươi lấy làm kỳ dị à? Không, tại ngươi không biết đấy, vị Trầm công tử đây còn có làm những việc kỳ dị hơn thế nữa, nhưng chỉ kỳ dị đối với những kẻ không hiểu ý nghĩa làm người mà thôi.

Gã đại hán ngập ngừng:

- Tôi... tôi... các vị...

Từ ta với ngươi, đến tôi và các vị... trong tâm não của gã đại hán quả đang có một biến chuyển lớn lao...

Và gã quì thụp xuống cúi đầu:

- Không, tôi không muốn đi nữa.

Trầm Lãng vẫy tay:

- Các hạ cứ tự nhiên, đừng làm thế.

Gã đại hán nói giọng hơi run:

- Nước chảy theo hướng thấp, người đi lên chiều cao... Chim chọn cây, người chọn chủ. Tôi tên Dương Đại Lực, tôi tuy là một tên vô học lỗ mãng, nhưng những câu tục ngữ trên tôi có nghe, có biết...

Gã thở ra một hơi và nói tiếp:

- Dương Đại Lực này mù mắt suốt mấy mươi năm nay, bây giờ gặp Trầm công tử, mắt vùng bùng sáng... Bao nhiêu năm nay theo Vương Lâm Hoa, tôi tưởng chỉ có người lừa người, người ăn thịt người, nay gặp Trầm công tử, tôi mới hay rằng trên đời này vẫn có người quang minh lỗi lạc...

Chu Thất Thất hỏi:

- Người nói vòng vo một hồi lâu quá, nhưng cuối cùng là muốn gì?

- Tôi chỉ cầu mong Trầm công tử thu nạp tôi, từ đây tôi nguyện làm nô bộc cho Trầm công tử, nhưng tôi rất hãnh diện vì từ đây tôi sẽ làm đúng một con người.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng... nhưng...

Dương Đại Lực nói liền:

- Dù công tử có nói gì tôi cũng nguyện sống chết theo hầu công tử...

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng, cười:

- Anh nên bằng lòng cho vui vẻ.

Trầm Lăng đưa tay:

- Thôi, được rồi, các hạ hãy đứng dậy.

Dương Đại Lực xá một xá dài:

- Hôm qua tiểu nhân là nô bộc của Vương Lâm hoa, chỉ biết vì chủ tận trung, ngày nay đã thành nô bộc của Trầm công tử, bất luận công tử cần chi, cần hỏi điều gì, cứ biết là tiểu nhân nguyện nói rõ ràng:

- Không... không... tôi không hỏi gì huynh đài cả.

Dương Đại Lực lắc đầu:

- Trầm công tử không hỏi tôi cũng xin nói...

Suy nghĩ một hơi, hắn nói bằng một giọng quả quyết:

- Mẹ của Vương Lâm hoa vốn là em của Mộng Vân tiên tử, cha hắn là ai thì không ai biết. Võ công của hắn toàn do mẹ hắn truyền dạy, thế nhưng mẹ hắn học của ai thì cũng không ai biết. Tiểu nhân chỉ biết rất nhiều tuyệt kỹ thất truyền trong võ lâm, hai mẹ con hắn đều biết hết cả.

Chu Thất Thất chợt hiểu ra:

- A đúng rồi, Tử Sát Thủ... ở trong ngôi cổ mộ ngày nọ, những người chết vì Tử Sát Thủ nhất định là nạn nhân của Vương Lâm Hoa.

Như không biết rõ việc đó, Dương Đại Lực nói tiếp:

- Toà nhà này chỉ là một trong những ngôi nhà bí mật của mẹ hấn, cứ như chỗ tôi biết, thì mẹ con hấn có đến sáu mươi nơi như thế... Và những ngôi nhà bí mật này đầy dẫy cả suốt Giang Nam, Giang Bắc.

Hùng Miêu Nhi chẳng miêng:

- Năm sáu mươi chỗ? Thật là lợi hại. Thật là nhiều dã tâm quá.

Dương Đại Lực nói:

- Dã tâm của hai mẹ con hấn như thế nào thì thật là tôi không biết rõ, chỉ biết rằng họ đang tìm cách thu phục thật nhiều nhân vật thành danh để làm bộ hạ.

Hấn liếc Chu Thất Thất:

- Vừa rồi, cái người can tôi đi vô phòng tra vấn cô nương, người mặt áo dài che mặt đó cũng là một nhân vật có lẽ địa vị cao lắm trong võ lâm...

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Hấn là ai?

Dương Đại Lực vỗ trán:

- Y như... hình như người ta gọi y là... cái gì cái gì Kim Ngư....

Chu Thất Thất hơi biến sắc:

- Có phải Võ Lâm Kim Ngư Bạch Tổng Tam?

Dương Đại Lực gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi, đúng rồi... Hấn đấy. Nghe nói người ấy luôn luôn đi lại những nhà cao sang, và được họ cung phụng nuôi nấng như một con... cá vàng. Vì thế mà có danh hiệu Kim Ngư. Còn hai tiếng Võ Lâm là do thân pháp của hấn nhanh lẹ lắm, y như loại cá không vảy vẩy... không ai có thể chụp được hấn cả. Cứ như ngày hôm nay là một chứng cứ, hấn đã sớm giông rồi.

Chu Thất Thất tức tối:

- Hèn chi mà hấn không dám bỏ khăn che mặt...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Hấn quen biết cô à?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Đâu phải quen biết không. Chính cha tôi nuôi hấn mà. Hấn là một trong nhiều võ sư của nhà tôi đấy. Chuyện gì trong nhà tôi hấn đều biết rất rõ... Hấn quen biết nhiều lắm, cả một giải Giang Nam hào phú chắc không nhà nào mà

hắn không biết. Vương Lâm Hoa thu dụng hắn chắc cũng có mục đích viếng gia tài thiên hạ đấy.

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- Quả hắn nhiều mưu kế thật.

Kim Vô Vọng ngó Lý Trường Thanh:

- Đại nhân nghe cả rồi chứ?

Hai tiếng đại nhân Kim Vô Vọng nói bằng một giọng móc họng nhưng Lý Trường Thanh vẫn cười, mặc dù ông ta hơi đỏ mặt.

- Chưa thấy những điều đó, chỉ nội thái độ và hành động của Trầm thiếu hiệp vừa rồi cũng đủ nói lên sự lầm lẫn của anh em tại hạ.

Trầm Lãng cười:

- Chuyện đã qua không nên nhắc lại làm chi, Cho dù sự bất đắc dĩ, nhưng hôm nay vẫn bồi đối với ba vị cũng là điều thất lễ, xin ba vị vì cảm thông mà không trách.

Thật sự đấy là một câu nói thật, nhưng lại trở thành hơi sáo, vì sự việc quá rõ ràng, còn ai trách vào đâu được nữa.

Lý Trường Thanh nói:

- Bọn Triển Anh Tùng chết một cách đột ngột, thật làm cho ai ai cũng khó hiểu, hiện tại Lãnh Tam đang gìn giữ thi thể họ, chẳng hay Trầm thiếu hiệp có nên đến xem thử hay không?

Liên Thiên Vân hơi giận:

- Thì rõ ràng là Vương Lâm Hoa hạ thủ rồi còn xem xem gì nữa?

Lý Trường Thanh cười:

- Chuyện thì tuy thế, nhưng trên đời lại có thứ độc dược lạ lùng như thế, thật tôi nghi ngờ quá... Tôi nghĩ rằng trong vấn đề này còn có nhiều bí ẩn...

Trầm Lãng nói:

- Tiên bối nói đúng, trong chuyện này tất nhiên có bí ẩn, tuy nhiên xem thi thể cũng khó đoán được, muốn vén màn bí mật này cần phải hành động...

Lý Trường Thanh hỏi:

- Nhưng... nhưng không biết thiếu hiệp định hành động ra sao?

Trầm Lãng lặng thinh một lúc:

- Thật không dám dấu tiên bối, ngay bây giờ tại hạ thật chưa có một kế hoạch nào nhất định cả, chỉ có cách là tùy cơ mà hành sự, và ngay bây giờ, việc đến Nhân Nghĩa Trang tại hạ cũng chưa đi được.

Lý Trường Thanh thờ dài:

- Giang hồ đại loạn, xem chừng đã sắp mở màn, xem khắp võ lâm, người đứng mũi chịu sào gánh lấy trọng trách làm cho bớt đi tai kiếp, không ai hơn Trâm thiếu hiệp... Sự gian khổ này, lão phu không cần nghĩ cũng có thể biết một cách rõ ràng... Chỉ mong lần tạm biệt này thiếu hiệp có thể thu lợi nhiều, và nhiều may mắn, anh em lão phu sẽ đợi tin lành của thiếu hiệp tại Nhân Nghĩa Trang.

Trâm Lãng làm thinh đưa mắt nhìn Kim Vô Vọng...

Cái nhìn của Trâm Lãng có ý muốn Kim Vô Vọng giải Thần Tiên Nhất Nhật Tuý cho họ, và Kim Vô Vọng cũng thừa hiểu ý đó, nhưng khổ nỗi hấn chỉ dùng được mà không giải được, cho nên Kim Vô Vọng đành phải làm lơ...

Trâm Lãng sực nhớ lại Kim Vô Vọng không giải được, chàng đâm ra lúng túng...

Lý Trường Thanh đằng hắng một tiếng:

- Hiện tại lão phu xin tạm biệt, nhưng...

Trâm Lãng gượng cười:

- Thần Tiên Nhất Nhật Tuý chỉ trong một ngày là tự giải... Nhưng bây giờ tại hạ và Kim huynh đều phải đi...

Hùng Miêu Nhi ngó Chu Thất Thất, rồi lại ngó Trâm Lãng, và hấn cười:

- Tôi thì không có chuyện gì gấp, vậy xin đưa nhị vị tiền bối về Nhân Nghĩa Trang...

Trâm Lãng mừng rỡ:

- Như thế thì hay lắm... Đại Lực hãy đỡ Lãnh huynh và đại sư đây xuống núi. Sau đó, hãy tạm trú ngụ với đại sư mà đợi ta, trong thời gian đó, tự nhiên sẽ được đại sư dạy dỗ thêm.

Tuy muốn theo Trâm Lãng, nhưng không biết làm sao hơn, Dương Đại Lực đành cúi đầu vâng lệnh.

Cho đến bây giờ Thiên Pháp đại sư mới mở miệng, giọng ông ta vẫn trầm trầm:

- Trâm thiếu hiệp, chỗ mà bản tăng kính nể là lòng nhân nghĩa của thiếu hiệp, và ngay bây giờ những gì không hay trước đây có thể xem như không có, tuy nhiên, giữa ta và Hoa Nhị Tiên, mong thiếu hiệp không nên xen vào.

Trâm Lãng vòng tay:

- Vâng.

Thiên Pháp đại sư nói tiếp:

- Dầu vậy, thiếu hiệp cứ yên lòng, bản tăng không phải là loại thừa gió bẻ măng, trước giờ Hoa Nhị Tiên khôi phục hoàn toàn nội lực, bản tăng sẽ không hề động đến mấy lông.

Trầm Lãng lại vòng tay:

- Đa tạ đại sư.

Kim Bất Hoán vụt hỏi:

- Còn tôi ai đưa tôi đi?

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Ta sẽ đưa ngươi.

Kim Bất Hoán phát run:

- Lý tiên bối... các người đừng bỏ tôi...

Hắn bị tia mắt lờm lờm của Kim Vô Vọng làm cho tịt ngòi luôn không dám nói

Lý Trường Thanh ngó Kim Bất Hoán lắc đầu, ông ta chép miệng thở dài không

nữa.

nói...

Thế là Hùng Miêu Nhi đỡ lấy Lý Trường Thanh, Liên Thiên Vân, Dương Đại Lực đỡ lấy Thiên Pháp đại sư và Lãnh Đại...

Chu Thất Thất vụt đi ngay lại trước mặt Hùng Miêu Nhi, giọng nàng cảm động:

- Miêu huynh, anh... anh đi à?

Hùng Miêu Nhi không dám ngó ngay nàng, hấn cười cười nói không suông câu:

- Đi.. à... đi...

Chu Thất Thất cúi mặt:

- Anh... anh... Tôi....

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười khỏá lấp, giọng của hấn không được tự nhiên:

- Tạm thời từ biệt, sau này sẽ gặp lại nhau... Trầm huynh, ân cứu mạng không dám cảm tạ bằng lời, mong ngày sau... ngày sau...

Hấn ngưng ngang không nói được trọn câu, khom mình xốc lấy Lý Trường Thanh và Liên Thiên Vân đi ngay xuống núi...

Nhìn theo bóng hấn, Chu Thất Thất làm thảm:

- Miêu Nhi, tôi đối không phải với anh... không phải với anh...

Nước mắt nàng tuôn ra theo câu nói ngập ngừng...

Kim Vô Vọng gật gật đầu:

- Hùng Miêu Nhi là một thanh niên khí phách mà cũng rất giàu tình cảm...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Ai được Kim huynh khen, người đó nhất định là tốt lắm.

Chu Thất Thất giục:

- Thôi đi chứ, còn gì mà phải nấn ná ở đây nữa.

Trầm Lãng nói:

- Nên ở lại để xét cho kỹ nơi này, đồng thời để Kim huynh có thì giờ xử trí với Kim Bất Hoán.

Chu Thất Thất hỏi:

- Xử hấn thế làm sao đây?

Trầm Lãng nói:

- Tùy ở Kim huynh.

Kim Vô Vọng bằng một giọng tức tối:

- Giống ác tặc này tôi hận vì không thể bầm thây hấn cho nguôi giận...

Hấn hăm hăm cặp lấy Kim Bất Hoán, băng mình ra sau núi...